

Τα αναμφισβήτητα δεδομένα οδηγούν στην εκτίμηση ότι άλλος δρόμος δεν υπάρχει από τον αγώνα εναντίον αυτής της επιχειρούμενης νέας Βάρκιζας

του **Γιώργου Ρούση**

Τα ψέματα τελείωσαν. Η ώρα της αλήθειας έφτασε. Οσο και να επιμένουν ακόμη ορισμένοι, τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Είτε οδηγούμαστε σε μια επαίσχυντη νέα Βάρκιζα, που η κυβέρνηση, για να περισωθεί πολιτικά, επιχειρεί να γίνει εθελοδουλικά αποδεκτή από τον λαό μας, είτε ο ίδιος ο λαός με τις αριστερές δυνάμεις, που αντιστέκονται πραγματικά, έρχεται σε ρήξη με τους δυνάστες του και με τη λογική της ταξικής συνεργασίας, την οποία ήρθε να επικυρώσει η επιλογή του ακραιφνούς νεοφιλελεύθερου Παυλόπουλου για τη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Δυστυχώς όλοι όσοι υποστηρίζαμε ότι μόνον με την έξοδο από το ευρώ και την Ε.Ε. και σε ρήξη με το κυρίαρχο σύστημα εδώ και τώρα, είναι δυνατόν να επιτευχθούν ακόμη και στοιχειώδεις ουσιαστικές φιλολαϊκές αλλαγές, δικαιωνόμαστε.

Η μη συγκρουσιακή, συμβιβαστική λογική, επανειλημμένα διακηρυγμένη και παρασκηνιακά και αδιαφανώς προετοιμασμένη από κορυφαία κυβερνητικά στελέχη, όπως ο Δραγασάκης και ο Σταθάκης, σήμερα γίνεται πράξη. Και αυτό δεν είναι δυνατόν να το κρύψει ούτε η διγλωσσία των κυβερνητικών στελεχών ούτε η υποστήριξή τους από κυρίαρχα ΜΜΕ και δημοσιογράφους, που σε μια νύχτα άλλαξαν πολιτική ρότα, ούτε ο ναρκισσισμός του υπουργού Εξωτερικών, που φαίνεται να ενθουσιάζουν παραπλανητικά ακόμη και παραδοσιακούς αριστερούς, ούτε η τετράκις αναφορά από τον πρωθυπουργό στις εκδηλώσεις συμπαράστασης των ευρωπαϊκών λαών προς την Ελλάδα. Ειδικά όσον αφορά αυτές τις τελευταίες, καλό είναι να λάβουμε υπόψη μας ότι ναι μεν εξέφραζαν τη συμπαράστασή τους σε έναν αντιστεκόμενο λαό και τη βούλησή τους να αλλάξει η ευρωπαϊκή πολιτική, από την άλλη όμως κατεδείκνυαν και το τραγικό επίπεδο της ευρωπαϊκής Αριστεράς, το οποίο έχει συνέπεια να αντιμετωπίζεται ο Τσίπρας ως σύγχρονος Ευρωπαίος Γκεβάρα.

Πέρα λοιπόν από τη σταθερή εμμονή της δυνατότητας να γλιτώσουμε από τα λιοντάρια παραμένοντας στον λάκκο των λεόντων, μια θέση η οποία υποβιβάζει το επίπεδο της λαϊκής συνειδητότητας αντί να το ανυψώνει, η κυβέρνηση εμπαίζει προκλητικά τον ελληνικό λαό όταν διά στόματος του πρωθυπουργού δηλώνεται ότι «δεν κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω», τη στιγμή που:

- το «καμία θυσία για χάρη του ευρώ» μετατρέπεται σε «κάθε θυσία για να παραμείνουμε στο ευρώ»,
- η μερική έστω διαγραφή του χρέους μετατρέπεται σε «κατηγορηματική δέσμευση ως προς τις οικονομικές υποχρεώσεις προς τους εταίρους», όπως αναφέρεται στο προσχέδιο Μοσκοβισί, το «υπέροχο αυτό κείμενο», που κατά δήλωσή του ήταν πρόθυμος να υπογράψει ο κύριος Βαρουφάκης,
- τα επερχόμενα νέα προγράμματα-μνημόνια, που πάλι προέβλεπε το ίδιο κείμενο, μετονομάζονται σε «κοινωνικά συμβόλαια»,
- οι τεχνοκράτες της Ε.Ε., της ΕΚΤ και του ΔΝΤ μετονομάζονται από τρόικα σε εκπροσώπους των «θεσμών»,
- εγκαταλείπεται όχι μόνον το αρχικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ακόμη και το λειψό πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης και ενώ γίνεται αποδεκτό το 70% των απαιτήσεων των δανειστών, το μόνο που

διεκδικείται είναι το δικαίωμα παροχής ελεημοσύνης,

- γίνονται αποδεκτοί οι ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί και μικρότερα μεν, απραγματοποίητα δε πλεονάσματα,
- από την κατάργηση με ένα νόμο όλων των μνημονίων και συνοδευτικών τους νόμων, γίνεται αποδεκτή η εξάμηνη παράταση ακόμη και της ισχύουσας μνημονιακής συμφωνίας,
- πέρα από τον κρατικό μηχανισμό, ο οποίος παραμένει άθικτος, καίρια υπουργεία τα κατέχουν άνθρωποι σαν τον Γιάννη Βαρουφάκη με σύμβουλό του την αποκαλούμενη από την «Αυγή» «κρυμμένο αρπακτικό» Ελενα Παναρίτου, και τον Νίκο Κοτζιά, στενούς συνεργάτες του Γ. Παπανδρέου -ο δεύτερος διετέλεσε και πρόεδρος του Ινστιτούτου Στρατηγικών και Αναπτυξιακών Μελετών (ΙΣΤΑΜΕ)- με δηλωμένες φιλοαμερικανικές θέσεις, και ως εκ τούτου εκθιαζόμενους από τον γνωστό, πέραν του Ατλαντικού αλληθωρίζοντα, δημοσιογράφο Γιώργο Μαλούχο...

Με αυτά τα αναμφισβήτητα δεδομένα, άλλος δρόμος δεν υπάρχει παρά η καταγγελία και η πιο άμεση οργάνωση του μετωπικού αγώνα εναντίον αυτής της επιχειρούμενης νέας Βάρκιζας, για να σωθεί η για ακόμη μια φορά χαμένη τιμή της Αριστεράς και ο λαός μας.

Πηγή: efsyn.gr